

ΑΠΟ ΤΑ ΕΥΡΩΠΑΪΚΑ ΦΥΛΛΑ

ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΛΕΒΕΛ

ΛΩΠΟΔΥΤΙΚΕΣ ΚΑΤΕΡΓΑΡΙΕΣ

ΣΥΝΕΧΙΖΟΥΜΕ σήμερα την περιγραφή μερικῶν αὐθεντικῶν λωποδυσιῶν πολὺ πρωτοτύπων καὶ καταπληκτικῆς θρασυτήτος.

Λοιπὸν, στὶς ἀρχές 'Ιουλίου τοῦ 1931, κατὰ τὸ πρωτὸ ἑνὸς Σαββάτου, ὁ πλουσιώτατος Παρισινὸς χρηματιστὴς κ. Λ. Σ... ἔφυγε οἰκογενειακῶς γιὰ τὶς Κάννες, γιὰ νὰ παραθερίσῃ. Ἐννοεῖται ὅτι, στὸ μεγαλοπρεπὲς μέγαρό του εἶχε ἀφήσει τὸν θυρωρὸ καὶ μιὰ ἀπ' τὶς ὑπηρετρίες, γιὰ νὰ τὸ φρουροῦν κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας του.

Μιὰ ὥρα μετὰ τὴν ἀναχώρησι τοῦ χρηματιστοῦ καὶ τῆς οἰκογενείας του, ἓνα μεγάλο κάρρο σταμάτησε μπρὸς στὸ μέγαρο. Στὸ κάρρο αὐτὸ ἦταν φορτωμένος ἓνας ἀρκετὰ πολυτελεῖς «μπουφές», τὸν ὁποῖο συνώδευαν καὶ δυὸ ἀχθοφόροι μαζί με τὸν καρραγωγέα.

— Ὁ κύριός σου παρήγγειλε στὸ κατάστημά μας, τὶς προάλλες, αὐτὸν τὸν «μπουφέ»! εἶπε ὁ καρραγωγεὺς στὸν θυρωρὸ τοῦ μεγάρου. Παραλάβετέ τον, σὰς παρακαλῶ, κι' ἐξοφλεῖστε μου τὸν σχετικὸ λογαριασμὸ!

— Δυστυχῶς δὲν μπορῶ νὰ ἐξοφλήσω τὸν λογαριασμὸ, γιατί ὁ κύριός μου ἀπουσιάζει οἰκογενειακῶς! ἀπάντησε ὁ θυρωρὸς. Λίγη ὥρα πρὶν ἂν ἐρχόσαστε, θὰ τὸν προλαβαίνατε ἐδῶ ἀκόμα!

Ὁ καρραγωγεὺς φάνηκε σὰν στενοχωρημένος μετὰ τὴν ἀπάντησι αὐτῆ κι' ἔκανε πὼς δισταξε. Τέλος, εἶπε μετὰ ἀπόφασι:

— Ἄς ξεφορτώσω τὸν «μπουφέ» τώρα, μιὰ πού τὸν φέραμε... Ὅσο γιὰ τὸν λογαριασμὸ, ἄς περάσῃ ἀπ' τὸ κατάστημα «τάδε» ὁ κύριός σου, μετὰ τὸν πρῶτο ἐρχομὸ του στὸ Παρίσι κι' ἄς τὰ κανονίσῃ μετὰ τὸν διευθυντὴ μου!

Ὁ θυρωρὸς, φυσικὰ, δὲν εἶδε τίποτα τὸ ἄτοπο καὶ δέχτηκε. Ὁ «μπουφές» ξεφορτώθηκε καὶ μεταφέρθηκε σ' ἓναν διάδρομο τοῦ ἔρρημου πειὰ μεγάρου ἀπ' τοὺς δυὸ ἀχθοφόρους. Κι' ὁ καρραγωγεὺς, μόλις τελείωσε αὐτὴ ἡ φασαρία, χαιρέτησε τὸν θυρωρὸ κι' ἔφυγε.

Κατὰ τὸ ἀπόγευμα τῆς ἴδιας ἐκείνης ἡμέρας, ὁ καρραγωγεὺς μετὰ τοὺς δυὸ ἀχθοφόρους ξανᾶρθαν πάλι στὸ μέγαρο τοῦ χρηματιστοῦ. Μετὰ στενοχωρημένο ὕφος εἶπαν στὸν θυρωρὸ, ὅτι ὁ διευθυντὴς τοῦ καταστήματος τοὺς μάλλωσε γιὰ τὴν πρωτοβουλία τους καὶ τοὺς ἔστειλε νὰ ξαναπάρουν πίσω τὸν ἀνεξόφλητο «μπουφέ».

Ὁ θυρωρὸς, ἂν καὶ γκρίνιαξε γι' αὐτὲς τὶς ἄσκοπες ἐνοχλήσεις του, βρῆκε φυσικώτατο τὸ πρᾶγμα καὶ τοὺς ἀφῆσε νὰ πάρουν καὶ νὰ ξαναφορτώσουν στὸ κάρρο τὸν «μπουφέ». Τὴν ἐπομένῃ τὸ πρωτὶ, ὅμως, ἡ ὑπηρετρία, ξεσκονίζοντας τὶς κρεββατοκάμαρες καὶ τὰ σαλόνια τοῦ μεγάρου, τὰ βρῆκε κυριολεκτικῶς... λωποδυτημένα καὶ λεηλατημένα μυστηριωδῶς, ἂν καὶ δὲν εἶχε συμβῆ καμμιά διαρρηξις στὰ παράθυρα ἢ στὶς πόρτες!!

Τί εἶχε συμβῆ;... Θὰ τὸ καταλάβατε ἀσφαλῶς: Μέσα στὸ μεγάλο ντουλάπι τοῦ κλειδωμένου φαινομενικὰ «μπουφέ» ἦταν κρυμμένος ἐπιτήδεια ἓνας μικρόσωμος καὶ «καπάτσος» λωποδύτης, συνένοχος μετὰ τὸν δῆθεν καρραγωγέα καὶ μετὰ τοὺς δῆθεν ἀχθοφόρους. Κατὰ τὸ μεσημέρι, λοιπὸν, βρίσκοντας εὐκαιρία ὁ λωποδύτης, ἐπωφελήθηκε ἀπ' τὴν καλοκαιριάτικη «λαύρα» κι' ἀπ' τὸν μεσημεριάτικο ὕπνο τοῦ θυρωροῦ καὶ τῆς ὑπηρετρίας, βγῆκε ἀπ' τὸν κρυψῶνα του κι' ἔγδυσε τὰ σαλόνια καὶ τὰ δωμάτια τοῦ μεγάρου ἀπὸ κάθε πολυτίμο ἀντικείμενο. Καὶ τὸ ἀπόγευμα κατόπιν, τὸν ξαναπῆραν πάλι οἱ ἔξυπνοι συνένοχοί του μετὰ τὴν πλουσιωτάτη λεία, χωρὶς ν' ἀνακαλυφθοῦν καθόλου μέχρι σήμερα...

Ἐννοεῖται, ὅτι κανένα «μπουφέ» δὲν εἶχε παραγγεῖλει ὁ ἀτυχῆς χρηματιστής!

Καὶ τώρα θὰ σὰς διηγηθοῦμε μιὰ αὐθεντικὴ ἐπίσης, ἀλλὰ κυριολεκτικῶς ἐξωφρενικὴ ἱστορία, ἡ ὁποία συνέβη πρὸ ἐτῶν στὴ Μαδρίτη τῆς Ἰσπανίας. Ἀρκετὰ θεατρικὰ ἔργα — φάρσες καὶ κωμωδίες — ἔγιναν μετὰ βάσι αὐτὴ τὴν ἱστορία κ' ἴσως ἡ ὑπόθεσις τῆς νὰ εἶνε γνωστὴ σὲ πολλοὺς, παραλλαγμένη ὅμως. Ἀλλὰ ἐμεῖς θὰ σὰς τὴν περιγράψουμε ὅπως ἀκριβῶς ἔγινε, παραθέτοντας μάλιστα καὶ τὰ αὐθεντικὰ ὀνόματα τῶν ἀτυχῶν θυμάτων τῆς, μετὰ τὶς σχετικὲς ἡμερομηνίες.

Θὰ θέλαμε, βέβαια, νὰ σὰς παραθέσουμε καὶ τὰ ὀνόματα τῶν ἀνεκδιηγήτων ἡρώων τῆς καὶ δραστῶν τῆς, ἀλλὰ αὐτὰ δυστυχῶς... οὔτε ἡ ἴδια ἡ ἀστυνομία δὲν τὰ ἔμαθε ποτὲ τῆς!!

Λοιπὸν, ἓνα πρωτὶ τοῦ Μαΐου τοῦ ἔτους 1861, μιὰ πολυτελεστάτη ἄμαξα μετὰ θαυμάσια ἄλογα σταμάτησε μπρὸς στὴν πόρτα τοῦ κοσμηματοπωλείου «Μελλέριο» τῆς Μαδρίτης.

Τὸ κοσμηματοπωλεῖο αὐτὸ ἦταν τὸ μεγαλύτερο καὶ πλουσιώτερο τῆς Ἰσπανίας ὁλόκληρης κι' ἀνήκε, ὅπως ἔδειχνε κ' ἡ «φίρμα» του ἄλλωστε, στοὺς τρεῖς ἀδελφοὺς Μελλέριο, ὄχι μόνον φημισμένους πολυταλάντους, ἀλλὰ καὶ ἀληθινὸς συγχρόνους καλλιτέχνας στὸ εἶδος των.

— Ἡ κυρία Ἐρβίο εἶνε, ἂν δὲν γελιέμαι! εἶπε μετὰ λαχτάρια ὁ μικρότερος ἀπ' τοὺς καταστηματάρχας στοὺς ἄλλους δυὸ ἀδελφοὺς του, μόλις εἶδαν ἀπὸ μέσα νὰ κατεβαίνει μιὰ εὐσωμὴ μελαχροινὴ κυρία ἀπ' τὸ ἀμάξι ἐκεῖνο.

Τὸ ὄνομα αὐτὸ ἦταν μαγικὸ, φαίνεται, γιατί ἀμέσως κ' οἱ τρεῖς ἔτρεξαν νὰ ὑποδεχθοῦν αὐτοπροσώπως τὴν ἀρχοντικὴ ἐκείνη κυρία. Καὶ πραγματικὰ, ἡ κυρία Ἐρβίο ἦταν σύζυγος τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Μαδρίτης καὶ διεθνοῦς φήμης παθολόγου ἰατροῦ δόκτορος Ἐρβίο, ἡ πολυτέλεια δὲ τῶν κοσμημάτων τῆς, καθὼς καὶ ἡ φαντασμαγορικὲς δεξιώσεις στὰ σαλόνια τῆς, ἦσαν ἐξαιρετικὲς καὶ στὴν ὑπόλοιπη Εὐρώπη.

Ἡ κυρία, μετὰ σκεπασμένο τὸ πρόσωπό της μετὰ ἄσπρου «βέλλο», ἐξ αἰτίας τῆς σχεδὸν καλοκαιριάτικης ζέστης — ἔντονης κατὰ τὸν Μάιο στὴ φλογερὴ Ἰσπανία — μπῆκε στὸ κατάστημα. Ἡ κορμοστασιά της ὅμως καὶ τὸ μελαχροινὸ κορμί της — ὅσο τοῦλάχιστον φαινόταν ἀπ' τὴν ἔξωμη καὶ καλοκαιριάτικη τουαλέττα της — ἔδειχναν φανερά, ὅτι ἐπρόκειτο πραγματικῶς περὶ τῆς κυρία Ἐρβίο, ὅπως ἄλλωστε δήλωσε κ' ἡ ἴδια στοὺς καταστηματάρχας πού ὑποκλινόντουσαν μπροστά της.

— Ἀρραβώνισα τὴν κόρη μου μετὰ τὸν δὸν Χοσέ ντ' Ἀρμίλλια! εἶπε ἡ κυρία ὕστερα ἀπ' τὶς σχετικὲς φιλοφρονήσεις. Αὐριο τὸ βράδυ γίνονται οἱ ἀρραβῶνες ἐπισήμως... Ἦθελα λοιπὸν νὰ διαλέξω μερικὰ κοσμήματα, προωρισμένα γιὰ δῶρο!

Οἱ ἀδελφοὶ Μελλέριο τῆς παρουσίασαν πλῆθος ἀπὸ βαρύτιμα κοσμήματα, μαργαριταρένια κολλιέ κι' ἀδαμαντοστόλιστες καρφίτσες. Ἡ κυρία Ἐρβίο ὅμως, δισταζοντας νὰ διαλέξῃ, εἶπε στὸ τέλος:

— Θὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ εἶχα καὶ τὴ γνώμη τοῦ συζύγου μου, γιὰ τὴν τελειωτικὴ ἐκλογή!... Μπορεῖ νὰ με συνοδεύσῃ ὡς τὸ σπίτι ἓνας ὑπάλληλός σας, παίρνοντας μαζί του καὶ τὰ κοσμήματα αὐτά;

Προθυμότατοι οἱ ἀδελφοὶ Μελλέριο δέχτηκαν. Ὁ πρῶτος ὑπάλληλος τοῦ καταστήματος, πῆρε μιὰ μικρὴ βαλίτσα μετὰ τὰ κοσμήματα ἐκεῖνα μέσα κι' ἀνέβηκε μαζί μετὰ τὴν κυρία στὸ ἀμάξι τῆς. Καὶ λίγη ὥρα ἀργότερα, τὸ ἀμάξι ἔμπαινε στὴν αὐλὴ τοῦ μεγαλοπρεποῦς μεγάρου τοῦ καθηγητοῦ Ἐρβίο.

Μὲ τρόπο, ἡ κυρία ψιθύρισε κάτι στὸν χρυσοστόλιστο θυρωρὸ, ὁ ὁποῖος ὑποκλινόταν μετὰ σεβασμὸ μπροστά της.

Καὶ ἕνας ἄλλος «γκρούμ» μὲ λιθρέα τὴν ὠδήγησε σ' ἕνα πολυτελὲς σαλόνι μαζὺ μὲ τὸν ὑπάλληλο.

— Περιμένετε ἕνα λεπτό, φίλε μου, γιὰ νὰ δείξω τὰ κοσμήματα στὸν σύζυγό μου! εἶπε τότε ἡ κυρία στὸν ὑπάλληλο, παίρνοντας τὴ βαλίτσα ἀπ' τὰ χέρια του. Εἶνε φαίνεται ἀπασχολημένος στὸ γραφεῖο του καὶ δὲν μᾶς ἄκουσε πού ἤρθαμε!

Γεμάτος ἀπὸ ἐμπιστοσύνη ὁ ὑπάλληλος, ὑποκλίθηκε. Κ' ἡ κυρία, μαζὺ μὲ τὴ βαλίτσα, μῆκε στὸ πλαῖνό σαλόνι, τὸ ὁποῖο ἦταν πραγματικὰ τὸ «γραφεῖο-ιατρείο» τοῦ διασήμου παθολόγου.

— Γιατρέ μου, λυπηθῆτε τὸν πόνο μιᾶς δύστυχης μητέρας! ψιθύρισε τότε ἡ κυρία στὸν ἰατρό, ἀνεβάζοντας τὸ «βέλο» τῆς καὶ σκουπίζοντας τὰ μάτια τῆς μ' ἕνα μαντήλι, στὸ ὁποῖο ἀσφαλῶς θὰ ὑπῆρχε κάποιον δακρυγόνο φάρμακο, γιὰ τὴν δάκρυά τῆς κυλοῦσαν ἄφθονα.

— Τί σᾶς συμβαίνει, κυρία μου; ρώτησε εὐγενικὰ κι' ἐπίσης ψιθυριστὰ ὁ ἰατρός, δείχνοντάς τῆς ἕνα κάθισμα.

— Γιατρέ μου, σᾶς ἔφερα τὸν μονάκριβο γιού μου! ξανάπε θλιμμένα. Εἶμαι χήρα πλουσίου ἐμπόρου τῆς Ἀλικάντης... Καὶ τὸ παιδί μου αὐτό, ἡ μόνη μου πειὰ παρηγοριά στὸν κόσμο, δὲν εἶνε καλὰ στὰ λογικά του, τώρα τελευταῖα... Κάποια μανία καταδιώξεως τὸν βασανίζει. Κι' ἄλλοτε νομίζει ὅτι εἶνε ταμίας τριγυρισμένος ἀπὸ λωποδύτες, ἄλλοτε κοσμηματοπώλης χρεωκοπημένος, κι' ἄλλοτε κι' ἐγὼ δὲν ξρῶ τί ἄλλο!... Τί μὲ συμβουλεύετε νὰ κάνω;

— Μὴν ἀνήσυχετε, κυρία μου! εἶπε ὁ καθηγητὴς παρηγορητικὰ. Θὰ ἐξετάσω τὸ παιδί σας μὲ τρόπο, θὰ καλλιεργήσω στὸ μυαλό του ὠρισμένες σωστὲς ἀντιλήψεις μὲ τὴν αὐθυποβολή καὶ μὲ τὴν ὑποβολή καὶ γρήγορα θὰ τὸν ξαναφέρω στὴν πραγματικότητα... Ἐλπίζω ἄλλωστε νὰ μὴν ἔχουν προχωρήσει πολὺ ἡ διανοητικὲς παρακρούσεις του!

Ἡ κυρία φάνηκε ν' ἀνακουφίζεται. Πλήρωσε στὸν καθηγητὴ ἕνα σεβαστὸ ποσόν, ὡς προκαταβολή τῆς σχετικῆς θεραπείας. Τοῦ πρότεινε κατόπιν νὰ κρατήσῃ τὸ γιού τῆς στὴν κλινική του, γιὰ ἀσφαλέστερη θεραπεία, ἐπὶ χρονικὸ διάστημα ὀλίγων ἡμερῶν. Καὶ κατόπιν ἔφυγε μόνη τῆς καὶ μὲ τὴ βοήθεια μάλιστα τοῦ καθηγητοῦ, ἀπὸ ἄλλη πόρτα — γιὰ νὰ μὴν παρασταθῇ, δῆθεν, στὶς σπαραχτικὲς σκηνὲς τοῦ ἀποχωρισμοῦ τῆς μὲ τὸ μονάκριβο παιδί τῆς — παίρνοντας φυσικὰ μαζὺ τῆς καὶ τὴν πολύτιμη βαλίτσα!!

Τὴν κωμικοτραγικὴ συνέχεια μεταξὺ τοῦ σοφοῦ καθηγητοῦ καὶ τοῦ ἀτυχοῦς νέου — ὁ ὁποῖος περίμενε ἐν τῷ μεταξὺ ἀνύποπτος στὸ πλαῖνό σαλόνι — εὐκολὰ τὴν καταλαβαίνετε. Ἡ ἀμίμητη αὐτὴ λωποδυσία ἀνακαλύφθηκε λίγες ὥρες ἀργότερα, ὅταν ἀνήσυχον πειὰ οἱ ἀδελφοὶ Μελλέριο — γιὰ τὴν ἀδικαιολόγητη ἀργοπορία τοῦ ὑπάλληλου των — ἔστειλαν στὸ σπίτι τοῦ ἰατροῦ νὰ πληροφορηθοῦν τί συνέβαινε. Καὶ τότε βρῆκαν κλειδωμένον στὴν κλινική τοῦ Ἐρβίου τὸν ἀτυχῆ ὑπάλληλό των, στ' ἀληθινὰ μισότρελλον τώρα, ἐνῶ τὰ κοσμήματα κ' ἡ ἀπαράλλαχτη μὲ τὴν κυρία Ἐρβίου λωποδύτρια εἶχεν ἐξαφανισθῆ ὀριστικὰ καὶ γιὰ πάντα!

Καὶ γιὰ νὰ τελειώνουμε μὲ τὴν πολύκροτη αὐτὴ περιπέτεια, τὴν μοναδικὴ σχεδὸν στὰ ἐγκληματικὰ χρονικά, σημειώνουμε ἀκόμα ὅτι ἡ ἄγνωστη λωποδύτρια εἶχε ἐκμεταλλεῦθῃ ἔξυπνα τὴν ὁμοιότητά τῆς μὲ τὴν πραγματικὴ κυρία Ἐρβίου.

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Ἡ Λουδοβίκος 14ος εἶπε μιὰ μέρα σ' ἕναν εὐγενῆ τῆς Αὐλῆς του, τοῦ ὁποῖου ἐγνώριζε τὴν ὑπερβολικὴν φιλοδοξίαν:

- Ξέρετε ἰσπανικά;
- Ὁχι, Μεγαλειότατε.
- Τόσο τὸ χειρότερο.

Ἡ εὐγενής, ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀπάντησι αὐτὴ τοῦ Βασιλέως ἐνόμισεν ὅτι ἂν μάθαινε γρήγορα ἰσπανικά, ὁ Βασιλεὺς θὰ τὸν ἔστειλε πρεσβευτὴ στὴ Μαδρίτη. Ἐβαλε λοιπὸν ὅλα του τὰ δυνατὰ καὶ ἔτσι σὲ λίγο καιρὸ κατάρθωσε νὰ τὰ μάθῃ. Παρουσιάστηκε τότε στὸν Βασιλέα του καὶ τοῦ εἶπε:

- Μεγαλειότατε, ἔμαθα ἰσπανικά.
- Ξέρετε τὴ γλῶσσα τόσο, ὥστε νὰ μπορῆτε νὰ μιλήσετε μὲ τοὺς ἰδίους τοὺς Ἴσπανούς;
- Μάλιστα, Μεγαλειότατε.

— Σᾶς συγχαίρω. Τώρα φαντάζομαι ὅτι θὰ μπορέσετε νὰ διαβάσετε τὸν Δὸν Κιχῶτη στὸ πρωτότυπο.

Κόκκαλο ὁ εὐγενής.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ

Τὸ «Μπουκέτο» ἐξέδωκε μέχρι σήμερον χάριν τῶν ἀναγνωστῶν του μίαν σειρὰν ἀριστουργηματικῶν μυθιστορημάτων.

Τὰ μυθιστορήματα αὐτὰ δύνανται νὰ τὰ προμηθευθοῦν οἱ ἀναγνώσται μας ἀπευθυνόμενοι εἰς τὰ γραφεῖα μας, ὁδὸς Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5 β' (ἐναντι πλατείας Κλαυθμῶνος).

- 1) «ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ» τοῦ Ἀλφόνσου Κάο.
- 2) «Ἡ ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ» τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ (γιού)
- 3) «ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ» τοῦ Ἀββᾶ Προβό.
- 4) «ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ» τοῦ Λαμαρτίνου.
- 5) «ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ» τοῦ Μυσσέ.
- 6) «Ο ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ» τῆς Ντελλύ.
- 7) «ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ» τοῦ Ἀ. Δουμᾶ (πατρός).
- 8) «ΑΠΟ ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» τῆς Ντελλύ.
- 9) «ΠΙΣΤΟΙ ΣΤὸΝ ΕΡΩΤΑ» τοῦ Δουμᾶ (πατρός).
- 10) «ΟΙ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ» τοῦ Ἐτενσέλ.
- 11) «Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ» τοῦ κόμητος ντε Σεμουᾶ.
- 12) «Ἡ ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ» τοῦ Ὀκτ. Φεγιέ.
- 13) «Ο ΩΡΑΙΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ» τοῦ Πῶλ. Φεβᾶλ.

Ἀπὸ τὰς παλαιότερας ἐκδόσεις τοῦ «Μπουκέτου» δίδονται εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας χωρὶς δελτία καὶ μὲ δραχμὰς 5 διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 δραχμὰς διὰ τὰς ἐπαρχίας, τὰ ἐξῆς βιβλία:

- «Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ» τοῦ Ρ. Στήβενσον.
- «Ἡ ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ» τῆς Σέλμας Λάγκερλεφ.
- «Ἡ ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ» τοῦ Ερ. Μυρζέ.
- «Ἡ ΣΟΝΙΑ» τῆς Γκρεβίλ.

Καὶ «ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ» τοῦ Ἐντγαρ Πόε.

(Δύο τόμοι, ἕκαστος δραχ. 5 διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 διὰ τὰς Ἐπαρχίας)

Καὶ τὰ ὀκτὼ περίφημα:

«ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

πού τιμῶνται δραχ. 25, πρὸς 5 δραχ. ἕκαστον διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 διὰ τὰς Ἐπαρχίας, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν.

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν ἐπὶ πλέον τὰ ταχυδρομικὰ ἔξοδα.

Εἰδοποιοῦνται ὅμως οἱ ἀναγνώσται μας, ὅτι τὰ βιβλία αὐτὰ πρέπει νὰ τὰ ζητήσουν ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας, καθ' ὅσον δὲν θὰ σταλῶσιν εἰς τὰ κατὰ τόπους Πρακτορεῖα τῶν ἡμερηθίων.